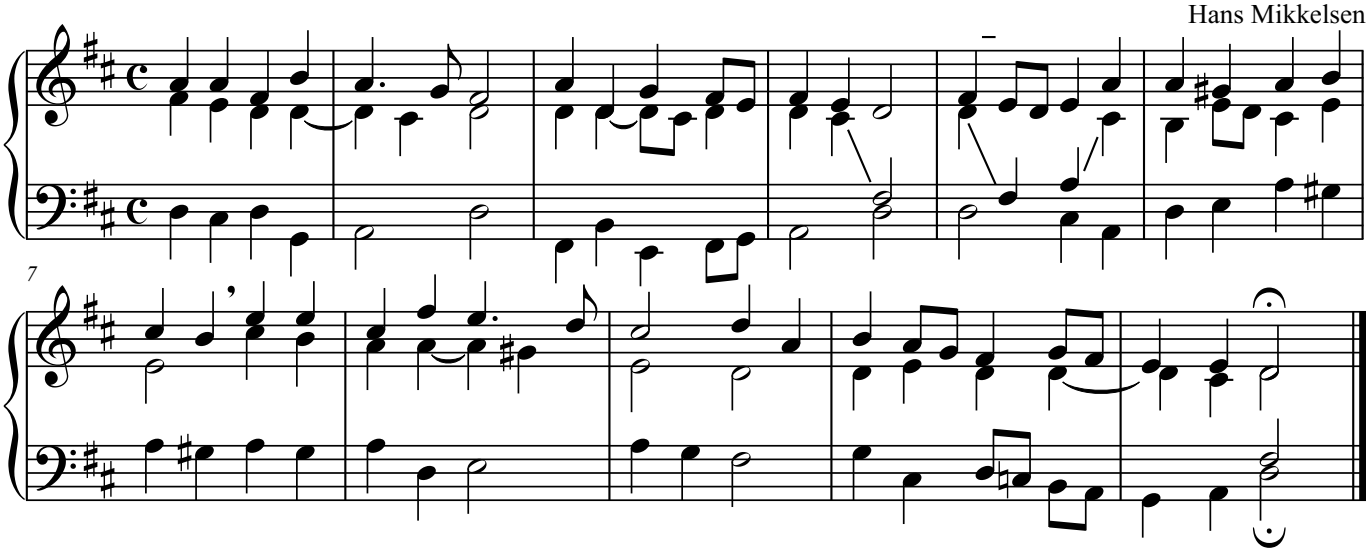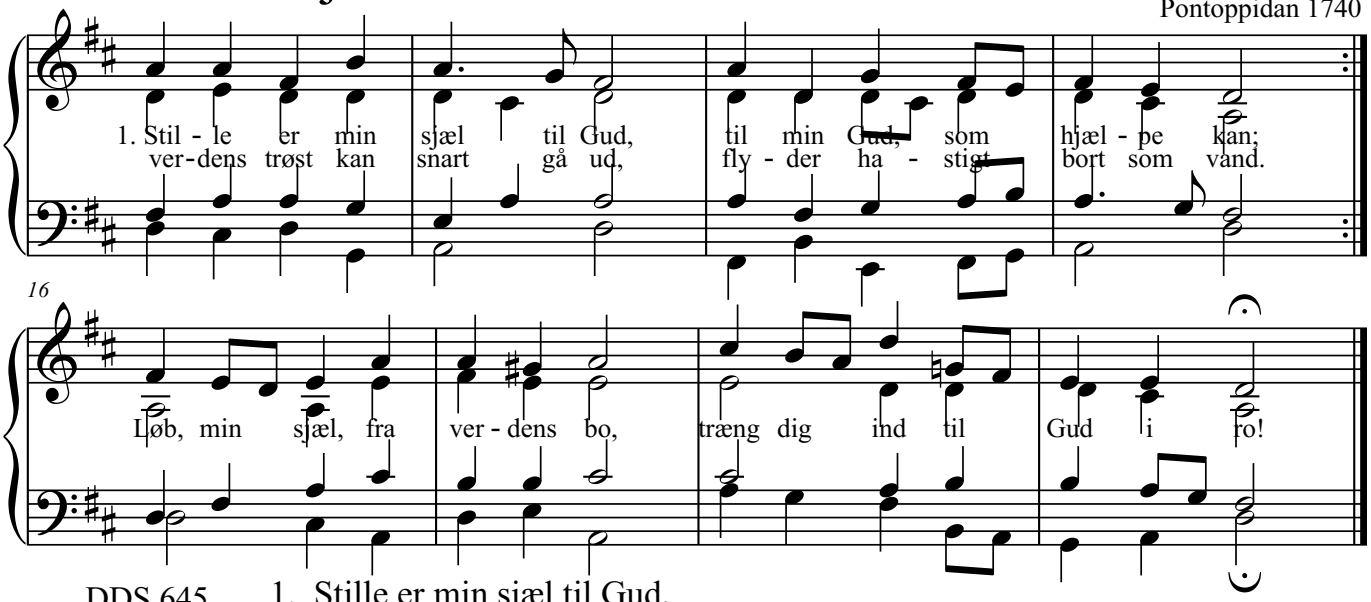Stille er min sjæl til Gud DDK 488

Hans Mikkelsen

Stille er min sjæl til Gud

Pontoppidan 1740

DDS 645

1. Stille er min sjæl til Gud,
til min Gud, som hjælpe kan;
verdens trøst kan snart gå ud,
flyder hastigt bort som vand.
Løb, min sjæl, fra verdens bo,
træng dig ind til Gud i ro!

2. Tordner det af verdens sky,
oventil er luften klar,
hos vor Herre er der ly,
Himlen ingen torden har;
sindet må til Himlen gå,
der er fred og ro at få.

3. Er samvittigheden fri,
så lad verden snakke hen,
det er i en hast forbi,
nok, når Jesus er din ven;
verdens had og verdens gunst,
er dog begge kun en dunst.

4. Kunne noget hænde sig,
som din fromme Fader så,
at det ville skade dig,
måtte du vel bange gå,
men du ved: dig intet sker,
som dig Gud ej tjenligt ser.

5. Ind i Jesu favn dig giv!
Han skal dig ej slænge hen
Satan til et tidsfordriv,
nej, han er for tro en ven.
Lad det storme som det kan,
du skal komme vel til land!

Abraham Hinckelmann 1684.
Hans Adolph Brorson 1734.